proletaris de tots els països: uniu-vos!

treball

òrgan central del
Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 348 Barcelona, 22 de juny de 1.972 Preu: 5 ptes.

Entorn de la polèmica sobre el Mercat Comú

EL QUE ES DECISIU ES LIQUIDAR LA DICTADURA

EL recent viatge a Madrid del ministre alemany d'Afers Exteriors, Walter Scheel, ha aguditzat la polèmica que darrerament s'havia produit a la premsa i en altres llocs entorn de les relacions d'Espanya amb la Comunitat Econòmica Europea (CEE).

López Bravo va organitzar a Madrid una conferència de premsa en la qual, contràriament al que ell esperava, el seu col.lega alemany va dir, entre altres: "Aquest procés al qual faig al.lusió en el camp econòmic serà també necessari en el camp polític. El temps dirà quan arribarà l'hora en què les diferències hagin desaparegut i quedi obert el camí de la integració" (d'Espanya a la CEE).

El viatge de Scheel ha estat, en aquest terreny, una refutació de la tesi oficial segons la qual no hi ha obstacles polítics per a l'ingrés d'Espanya al Mercat Comú (MC) i la confirmació -si és que calia- del fet que el camí de la integració europea segueix tancat per als capitalistes espanyols.

El ministre alemany tampoc no ha donat cap garantia sobre si serà objecte d'una nova negociació, tal com han sol.licitat els franquistes, l'acord preferencial que Espanya havia establert amb els "sis", la qual cosa implica una greu amenaça per al nostre comerç exterior.

En l'actualitat, els deu països de la CEE absorbeixen aproximadament el 50% de les vendes espanyoles a l'estranger. Així doncs, l'exclusió d'Espanya del sistema de preferències de la Comunitat pot ser catastròfica per al comerç exterior del país.

L'ampliació de la CEE de sis a deu membres, entre els quals figura Anglaterra, ha situat els capitalistes espanyols davant la disjuntiva de resoldre a curt termini les dificultats que avui s'oposen a l'ingrés al MC o acceptar la marginació respecte a les estructures econòmiques en vies de constitució a l'Europa occidental.

Aquest fet és una de les causes de l'aparició i el desenrotllament del "neocentrisme", és a dir, del corrent que des del règim i a partir del règim propugna alguns canvis polítics amb la finalitat de facilitar la participació d'Espanya en la CEE i de donar unes possibilitats més grans d'estabilitat i de supervivència futures al règim capitalista.

En la polèmica dirigida entorn de les relacions d'Espanya amb la CEE, el corrent "neocentrista" coincideix amb corrents d'oposició partidaris del MC o que veuen en la bandera de l'ingrés d'Espanya al MC una plataforma "legal" de lluita contra la dictadura i a favor de canvis democràtics. Això fa necessari que els comunistes i tots els revolucionaris tinguem una actitud justa davant aquest fenomen, que pot contribuir i ha de contribuir a aproximar la sortida democràtica.

* *

COM se sap, els comunistes estem contra el MC. L'anomenada CEE va sorgir, juntament amb l'OTAN, com a resultat del Pla Marshall i de la política nordamericana d'encerclament de la URSS, com un instrument de lluita dels trusts nordamericans i europeus contra el moviment obrer i el "perill" comunista, com un intent d'adequació del capitalisme al creixement de les forces productives, que reclamava -i segueix reclamant, cada dia amb més força- unes relacions de producció socialistes. Considerem que l'ingrés d'Espanya en una estructura dominada pels trusts internacionals reportaria una acceleració del procés de colonització econòmica que pateix ja avui el nostre país, propiciada per la política exterior franquista.

Entenem que l'interès dels pobles d'Espanya, especialment de la classe obrera, rau en la liquidació del domini dels monopolis, en la conquesta d'una autèntica independència econòmica i política del país i en la lluita per una Europa realment democràtica, sense blocs militars contraposats ni divisions antagòniques, unida en la batalla de l'edificació d'una comunitat europea socialista i un món lliure i pacífic.

Però els comunistes no situem avui en primer pla la nostra oposició a l'entrada d'Espanya a la CEE, sinó la liquidació de la dictadura i la conquesta d'un règim de llibertats, primera etapa en la marxa cap a l'Espanya i l'Europa que volem construir.

A més a més, veiem la pressió actual a favor de l'ingrés d'Espanya en el MC com un fenomen positiu, que convergeix amb la lluita popular per la llibertat.

Com que per als uns i els altres el primer objectiu és el de liquidar la dictadura, els partidaris i els adversaris del MC podem lluitar junts per donar al poble la facultat de decidir lliurement els seus destins, incloent-hi aquesta qüestió capital de l'actitud envers Europa, que caldrà que sigui resolta per les institucions sorgides de l'exercici de la sobirania popular.

Això no obstant, ens sembla erroni i molt perillós confiar que, a partir del règim actual o de qualsevol fòrmula continuista, es pugui arribar a la democràcia a través de l'ingrés d'Espanya al MC.

Com deiem en un comentari titulat "Una primavera podrida", en un núm. anterior de TREBALL, "la democràcia serà assolida a Espanya com a resultat de la lluita contra la dictadura, mitjançant l'acord i l'esforç convergent de les forces d'oposició d'esquerra i de dreta per a restablir la sobirania popular, a través del desenrotllament de les accions de masses fins a la Vaga General i la Vaga Nacional.

Angela Davis en llibertat!

Saludem el veredicte d'innocència per ANGELA DAVIS com una VICTORIA dels pobles del món sobre el racisme i la reacció !

NOTICIARI

Calella

El diumenge 4 de juny es va celebrar, com cada any, el tradicional aplec de la sardana. Hi van assistir més de 6 o 7.000 persones. Durant el matí s'havien repartit milers de fulls de la Comissió d'Activitats Cíviques del Maresme, la Selva i el Gironès cridant a fer-ne un acte d'afirmació nacional catalana. La policia i la Guardia Civil hi tenia nombrosos agents, molts d'ells vestits de civil o en uniforme de la Creu Roja. Cap a les 6 de la tarda un grup que no arribava al centenar va manifestar-se amb una pancarta que deia: VISCA CATALUNYA LLIURE ! La policia intervingué desseguida, detenint un portador de la pancarta; però el públic va rodejar i atacar els policies, la qual cosa va permetre al detingut escapar-se.

Els manifestants van cridar repetidament LLIBERTAT! i van trobar una rebuda excel.lent entre els assistents. Al final hi hagueren 6 detinguts. Malgrat les deficiències d' organització cal avaluar l'acció positivament; va posar de manifest la sensibilització política dels assistents.

Barcelona St. Andreu

El 30 de maig, a la FABRA Y COATS (3.123 treb., 50 % de capital britànic) hi hagué un atur de 3 hores a la secció de litografia i acabats, que s'estengué a tota la fàbrica, amb aturs de 1/2 h. o treball lent. Els obrers, en majoria dones, no accepten el conveni provincial del Tèxtil i reclamen l'igualtat d'homes i dones quant a salaris i vacances. L'empresa s'ha vist obligada a cedir: 24 % D'AUGMENT, EQUIPARACIO SALARIAL I 21 DIES DE VACANCES PER TOT-HOM, DONES I HOMES.

Albatàrrec

Els pagesos que es negaren a pagar les quotes de la S.S.A. van rebre notificació d'embargament per als dies 6 i 7 de juny (com també alguns de Juneda). El dia i a l'hora indicats, malgrat la urgència dels treballs del camp, el bar situat als baixos del local de la Germandat estava completament ple de camperols. Els agents de Recaptació de Contribucions no van comparèixer, ni aquell dia ni al següent, i la Guardia Civil va fingir sorprendre's de la multitud de pagesos.
La unitat de tot el poble fa la força!

Lleida

El 6 de juny, després d'un retard de 2 mesos provocat pels verticalistes, es van reunir als locals de la CNS 70 treballadors de la CONSTRUCCIÓ. Els assistents, malgrat l'oposició dels jerarques, van fer un minut de silenci pels morts del Ferrol. Van expressar la seva adhesió als cèrrecs sindicals acomiadats denunciant la falta de garanties; van reclamar per les negociacions del conveni un salari no inferior a 350 pts., amb escala mòbil, i una jubilació del 100% del salari real. Van denunciar l'estat de la Seguretat Social.

Reus

El 2 de maig hi hagué una primera assemblea a la CROLLS (267 treb., uns 50 administratius) per a reactivar el conveni i discutir-ne les condicions; es decideix treball lent. El 2 de juny, veient que no s'arregla res, els treballadors fan un atur de 2 hores i més bajos rendiments. Aconsegueixen una primera victòria: que el conveni sigui retroactiu des del 1er d'abril.

Els protagonistes treuen ja algunes lliçons. Cal -diuen- 1) mantenir sempre la unitat dels treballadors; 2) aprofitar les contradiccions entre verticalistes i empresa; 3) evitar de tenir "baixes" prematurament; 4) aconseguir alguna victòria, encara que modesta, en les primeres etapes de la mobilització.

* * *

DEFENSAR ELS PRESOS POLITICS, ACONSEGUIR L'AMNISTIA

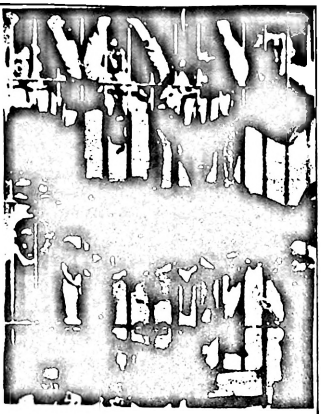

LA repressió que el govern franquista exerceix sobre els presos polítics i socials s'ha accentuat en el darrer període i amenaça la salut física i mental dels homes i dones empresonats.

Es urgent d'actuar decididament per a salvar NARCISO JULIÁN, IZKO, DORRONSORO, SANDOVAL, INGUANZO, URIARTE, INGLÉS, ONAINDÍA, VIEDMA, SÁNCHEZ, ROSARIO RODRÍGUEZ, LEÓN, SALGADO i tants altres que la dictadura intenta annihilar.

La cruel repressió franquista s'exerceix a través de les institucions penitenciàries, seguint les directrius d'Oriol Urquijo, ministre de Justícia i Inquisidor General del Regne, i de Zabala i el seu equip de la Direcció General de Presons. Les tres premisses essencials de la política penitenciària del règim són: a) "Tots els reclusos tenen els mateixos drets i deures". Això és interpretat negant als presos polítics la seva condició com a tals i l'estatut que els correspondria, infligint tant als presos polítics com als comuns un tracte inhumà i degradant.- b) "Cada reclús necessita un tractament penitenciari específic". En la pràctica això és aplicat no creant centres per als presos polítics i centres per a cada tipologia delictiva, sinó dispersant centenars de presos polítics en més de 30 presons del país, en petits grups, entre assassins, homosexuals, inadaptats, etc.- c) "Per a la seva reinserció a la societat, cada reclús haurà de ser readaptat". Amb aquesta pretesa finalitat, el pres polític és sotmès a tota mena de pressions perquè renunciï a les seves conviccions político-socials, perquè es sotmeti i anul.li la seva personalitat per tal de poder redimir i gaudir dels beneficis de la llibertat condicional.

Es comprensible que davant aquesta situació els presos polítics lluitin en defensa de la seva dignitat i dels seus drets, que sofreixin càstigs que, ultra fer més dura la seva captivitat, perllonguen arbitràriament les condemnes.

TOTS tenim el deure urgent i indefugible de defensar els presos polítics i exigir immediatament que siguin reagrupats en una sola presó i que se'ls apliqui l'Estatut adient; que sigui suprimida la política de graus i que se'ls apliqui sense reserves la llibertat condicional; que no es perllongui durant mesos la situació de preventius i que puguin redimir durant aquest període; que el poder judicial exerceixi el control que li correspon sobre el sistema penitenciari.

Aquests objectius immediats han d'impulsar l'exigència d'AMNISTIA GENERAL plantejada pel Congrés de l'Advocacia de León, fins a convertir-la en un clam nacional.

Contra l'encariment de la vida:
AUGMENTS IMMEDIATS DE SALARIS

La cursa accelerada dels preus no es detura ni un moment. Ara s'ha apujat el preu dels viatges en els Ferrocarrils de Catalunya, que van fins a Terrassa i Sabadell, i també -en proporcions que oscil.len d'un 17 % a un 34 %- el dels autobusos suburbans del cinturó de Barcelona,els anomenats "coreans". Aquests augments afecten una gran massa de treballadors que diàriament han d'anar i venir entre les nombroses poblacions industrials que aquests mitjans de comunicació uneixen.

En un dels darrers consells de ministres s'ha decretat un nou augment dels lloguers, a partir del primer de juliol vinent.

Es parla d'altres augments en perspectiva com el del tabac, el de l'electricitat, del "metro" i dels autobusos urbans de Barcelona... De la vianda no cal que en parlem. D'un dia per l'altre tot és més car. La carn de vedella ja es paga a Barcelona a 280 ptes. el kg.

El govern pretén carregar la responsabilitat de l'encariment de la vida als pagesos, als comerciants, a qui sigui. Però,qui autoritza els augments de preus dels serveis i productes bàsica? Qui ha decretat l'augment dels lloguers? Qui mena una política d'expoliació del país en benefici de la voracitat dels monopolis nacionals i internacionals? És des del govern que es faciliten i s'impulsen aquests atacs al nivell de vida de les masses populars.

Alhora el govern, hipòcritament, dispos a unes "mesures de contenció de preus" que passen de la demagògia a la burla: importacions de xoc de productes agrícoles que perjudiquen el camperol petit i mitjà i que, en la pràctica, no representen cap millora en les possibilitats adquisitives de la resta del poble, o aconsellar-nos la substitució d'uns articles per altres d'inferior qualitat per mitjà de campanyes publicitàries insultants com la que a la televisió canta les excel.lències de l'oli de soja.

Cal dir proul Ja l'augment de preu dels transports suburbans ha creat un moviment de resposta i es fan assemblees a diversos barris de cara a accions de protesta. Els veïns de les vivendes de l'"Obra Sindical del Hogar" de Trinitat Nova han respost a un augment de la quota de "conservació" amb una destacable acció unitària: la vaga de lloguers. Es neguen tots a pagar-los.

Això és molt important, com ho és l'organització d'accions de masses per evitar nous augments que ja es preveuen. Però, juntament amb la lluita als barris, al carrer, cal enfrontar el robatori escandalós que representa per als treballadors l'augment del cost de la vida amb una decidida lluita per augments immediats de salaris i sous, que permetin contrarestar el descens del poder adquisitiu d'aquesta.

Es imprescindible i urgent el plantejament d'aquesta necessitat a tots els llocs de treball. I es tracta d'una necessitat general i immediata que ha de permetre de mobilitzar centenars de milers de treballadors i posar-los en acció contra els augments de preus, amb una ofensiva a tot arreu per arrencar augments substancials de salaris, sense augment dels ritmes de treball ni del nombre d'hores.

La "protecció" de la Seguretat Social

En espera de poder oferir un comentari més ampli sobre la S.S. una vegada votada la nova llei, publiquem el següent article sobre alguns aspectes globals de l'assistència sanitària de la S.S.

El tema està aquests dies a la premsa, al carrer. ¿Què passa amb la Seguretat Social?

Una primera resposta de conjunt és clara: el treballador paga molt i rep poc. Vejam algunes xifres sobre assistència sanitària (per Catalunya):

protegits (assegurats i beneficiaris) per la S.S.:	4.100.000
llits d'hospital (propis i concertats):.....	5.951

Acceptant com a norma la xifra mínima de 10 llits per mil habitants, donada per l'O.M.S., calen 41.000 llits: en falten, doncs, 35.000 !

Per molts malabarismes que es facin, no és possible aparentar que es cobreixen les necessitats dels protegits amb aquest desequilibri. És "natural" que els malalts no ingressin als hospitals i residències si no estàn molt greus, que les llistes d'espera sobrepassin els 6 mesos a la Ciutat sanitària de Barcelona, que els malalts hagin de fer kilòmetres per a ser atesos en un centre hospitalari, que no existeixi la medicina preventiva, etc.

Però ¿i els diners que paguem? Vejam algunes dades (Catalunya, 1970):

ingressos per assistència sanitària.....	8.252	milions de ptes.
prestacions	6.801	- -
superàvit	1.451	- -

Aquest superàvit, en comptes de revertir a la S.S. per tal de millorar les seves prestacions, va a fons d'escassa rendabilitat. Tal com s'ha dit darrerament a la premsa -i el sr. Gallegos a les Corts-, l'"Instituto Nacional de Previsión" té invertits en fons d'aquests (generalment a l'INI) quantitats superiors al pressupost de l'estat per 1971. Així doncs s'utilitza l'estalvi forçós del treballador per a cobrir inversions de poca rendabilitat que no interessen el capital privat.

Si analitzem com es distribueixen les despeses per prestacions, trobem encara més explicacions: l'any 1970 les despeses de farmàcia extra-hospitalària ascendien al 48% del total de les prestacions sanitàries (en el conjunt espanyol passa del 50% i en el III Pla es preveu que ascendeixi al 57%). És a dir, el principal beneficiari de les prestacions sanitàries és la indústria farmacèutica, la qual, obtenint beneficis de l'ordre del 50%, fent contraban de divises i convertint el país en colònia del capital germano-americà, té l'expansió dels negocis assegurada a costa de l'impost forçós que representen les cotitzacions.

¿Qui paga la Seguretat Social?

En 1970 la recaptació global era de 170.000 milions de pts. i les aportacions es repartien així: 3 % l'Estat, 16 % les cotitzacions directes dels treballadors i 81 % les cotitzacions dels empresaris. L'aportació dels empresaris en realitat és una trampa. 1) perquè tota la producció, inclosos els beneficis de l'empresari, és producte de l'esforç dels treballadors que el capitalista s'apropia, i 2) perquè el 81 % que teòricament aporta l'empresari no és percebut dels seus beneficis, sinó que és afegit als costos de producció, encarint el producte i carregant-lo sobre el consumidor.

En la pràctica, doncs, els treballadors paguem el 97% del cost de la Seguretat Social, que representa 8.000 ptes. l'any per protegit !

Les insuficiències escandaloses de la S.S. seguiran produint-se mentre subsisteixi aquesta situació en la qual els treballadors paguem i l'oligarquia administra el que paguem, portant l'explotació al seu sènit. I per a administrar-ho ¿qui millor que aquesta barreja de tecnòcrata i de gàngster que es diu Moya Clua, primer pistoler, després prestamista i ara procurador en Corts, passant per president del Sindicat de la Construcció?

Cal democratitzar la S.S., posar-la completament sota control i al servei dels treballadors. Aquesta ha de ser una de les nostres reivindicacions. Només el dia que la S.S. sigui dirigida pels representants lliurement elegits dels treballadors, serà el que ha de ser:

UN SERVEI DEL POBLE I PER AL POBLE.

CONFERENCIA EUROPEA per la SEGURETAT i la COOPERACIO

Del 2 al 5 de juny s' ha celebrat a Brusseles l'anunciada Conferència de l' Opinió Pública per la Seguretat i la Cooperació. S'hi han reunit 800 delegats dele països europeus, entre els quals figurava una important delegació representativa dels pobles d'Espanya.

Hem tingut la possibilitat de parlar amb un dels components de la delegació espanyola:

- COM HA ESTAT LA CONFERÈNCIA ?

- Home, la Conferència ha reunit representacions de gairebé tots els països europeus, no sé si en faltaven un o dos. I com pots suposar, sempre és satisfaent de canviar impressions amb esperit de companyonia i germanor amb homes i dones dels altres països, de l'Oest i de l' Est. A més a més, al marge de la Conferència, però patrocinades per ella, s' han fet reunions especialitzades: de sindicalistes, de dones, de joves, d' eclesiàstics, d'intel.lectuals, potser alguna altra, sempre interessants.

- I ACORDS ?

- Precisament. En aquest sentit no em sento pas massa satisfet. M'ha semblat que aquesta conferència no ha transcorregut com d'altres. Les delegacions hi assistien amb criteris establerts per endavant i tancats i això no ha facilitat la comunicació, no ha ajudat a una discussió franca i oberta. Així, la nostra proposta era molt ben acollida quan parlaves amb els delegats, individualment o en grups, però topava amb les delegacions quan havien d'opinar com a tals, quan havien de defensar uns acords presos per endavant.

- QUINA ERA LA VOSTRA PROPOSTA ?

- Per de prompte, els objectius de la Conferència, la consolidació de la pau al continent, la màxima distensió i la cooperació econòmica, cultural, tècnica, en tots els ordres, de tots els països europeus, socialistes i capitalistes, també nosaltres l'hem defensada. Es una causa justa, de coexistència pacífica, que a tots ens interessa per igual. Tanmateix, ens sembla d'una claretat meridiana que a Europa hi ha uns països, pocs i concrets, on els governs no representen els pobles i, per llur naturalesa feixista, són un instrument de maniobra de la reacció i de l'imperialisme contra la pau i la coexistència pacífica, un obstacle permanent a la cooperació dels pobles respectius amb els dels altres països d'Europa i del món. Hem proposat que la Conferència es pronunciés per l'aïllament d'aquests països feixistes, perquè se'ls negués la participació a la Conferència d'Estats que s'està preparant. Puc assegurar-te que, en plantejar-ho a les diverses seccions de treball, podies observar com la reunió es desensopia, els delegats s'animaven, tots els caps es dreçaven per escoltar.

- I NO S'HA APROVAT ?

- No. Més ben dit, a la secció per la cooperació cultural i científica s'ha aconseguit que la resolució en faci esment. També a la resolució política es diu que la seguretat i la distensió ajudaran els pobles dels països feixistes en llur lluita per la llibertat, la qual cosa és evidentment certa, però no es tractava d'això, sinó del fet que els seus governs no representen llurs pobles i són un perill constant per a la pau i la distensió. Per això entenem que la Conferència, que no era d'Estats sinó de l' Opinió Pública, s' havia d'haver pronunciat per llur aïllament.

- I ARA ?

- Ara seguirem lluitant en defensa del Vietnam, per una solució justa del conflicte de l'Orient Mitjà a base de la retirada d'Israel dels territoris àrabs i per la seguretat i la cooperació entre tots els pobles. El fet que la nostra proposta no hagi estat completament aprovada no ens apartarà pas de la lluita comuna per la pau a Europa i arreu del món. I pensem que l'opinió pública europea, com es va manifestar clarament en ocasió del procés de Burgos, és un suport important per a la nostra lluita; cal mantenir amb ella tots els contactes possibles, subministrar-li informació, etc.

DUNLOP-PIRELLI
Primera vaga obrera internacional

El 9 de juny s'ha produit la primera vaga obrera internacional a les plantes britàniques i italianes del grup PIRELLI-DUNLOP, de fusió recent. El dia d'acció acordat per representants dels 60.000 treballadors (la meitat de cada país, aproximadament) tenia per objecte garantir els llocs de treball i el nivell salarial, fer respectar a l'empresa els acords sobre la duració de la setmana de treball (contra les jornades curtes i les hores-extra) i oposar-se als intents de la direcció d'impedir les negociacions col.lectives a nivell de cada empresa del grup.

Independentment dels seus resultats, aquesta vaga té una SIGNIFICACIÓ HISTÒRICA, perquè "és la primera vegada que s'emprendrà una acció internacional concreta per a forçar una companyia multinacional a respectar les seves responsabilitats", com diu el memoràndum dels obrers italians.

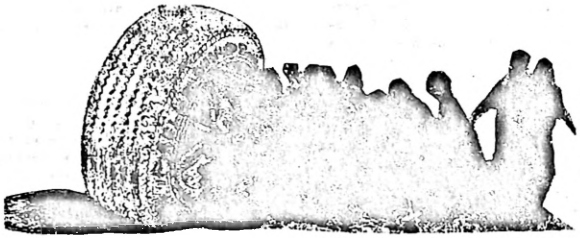

La interpenetració de les economies nacionals es fa des de fa anys sota la direcció de les oligarquies capitalistes i en benefici del gran capital. Alhora que utilitzen els aparells estatals nacionals per afermir la seva dominació, els capitalistes esquiven les reglamentacions monetàries, fiscals, laborals i de tot tipus quan els convé, aprofitant les exportacions de capital, refugiant-se en els "paradisos fiscals" com són Suïssa o Liechtenstein, etc, aprofitant el baix nivell salarial d'alguns països com Espanya. En relació amb els treballadors, la internacionalització dels capitals els dóna una llibertat de maniobra acrescuda al moment de tractar amb una classe obrera dispersa. Així, un grup que tingui sucursal en diversos països pot resistir la vaga dels obrers d'un país gràcies a la producció dels obrers dels altres països, mentre aquests no adoptin una estratègia internacional capaç de contrarestar-ho.

Aquesta vaga anglo-italiana és el primer pas d'un procés de cooperació i organització sindical i política imprescindible avui perquè la classe obrera pugui defensar eficaçment els seus interessos immediats i situar-se en una posició d' avantguarda -no purament defensiva- en els processos d'integració supranacional en curs. (Hem de lamentar que les empreses PIRELLI de Catalunya s'hagin quedat al marge, desaprofitant una ocasió propícia oferta per les recents lluites.)

cap al monopoli total de la comercialització dels productes del camp

Dintre de pocs dies es posarà en marxa MERCOLÉRIDA, primer mercat d'Espanya de contractació de productes del camp en origen, el qual s'ha topat amb una forta oposició pagesa que ha aconseguit de salvar el vell mercat major. Després vindran MERCOTORTOSA, MERCOGUADIANA i molts altres.

Tots aquests mercats, promoguts pel capitalisme monopolista d'estat, tenen com a finalitat concentrar l'oferta dels productes del camp, tan difícil d'aconseguir per part del capitalisme privat a causa de la dispersió dels pagesos, en mans d'un grup reduït d'intermediaris per tal que puguin monopolitzar la comercialització en un grau més elevat que fins ara. La direcció d'aquests mercats és encomanada per l'estat -com a soci majoritari- a persones i entitats completament desligades de la producció agrícola. A MERCOLÉRIDA només hi ha un camperol elegit directament en assemblea per pagesos.

El cicle de monopolització es lliga amb MERCABARNA, MERCASEVILLA, MERCAVALENCIA, etc., a través dels quals han de passar els detallistes.

Però, per a consumar-se plenament, la monopolització planejada ha de liquidar els mercats setmanals i comarcals, arrelats des de temps immemorials, alguns dels quals -el de Vic, per exemple- van ésser defensat amb vigor en les famoses "capitulacions" d'aquesta vila fa cinccents anys. Les autoritats franquistes, pretextant motius "higiènics i sanitaris", han prohibit la venda a la plaça, a l'aire lliure, de verdures, fruita, aviram mort, carn, peix, productes lactis, salums, etc. Els pagesos modestos, els quals venien directament els seus productes per tal d'equilibrar llurs minvats ingressos, ara no ho podran fer. Les olives o qualsevol altre producte alimentici només podran ésser venuts en llauna o hermèticament tancats. Això no és obstacle perquè a les botigues de Barcelona o de qualsevol altra ciutat tinguin la fruita i la verdura al carrer, enmig de la pols i la pol.lució, sense que això comporti cap perill a la higiene o la sanitat. L'arbitrarietat i la injustícia no poden ésser més monstruoses.

Els multiseculars mercats setmanals tenen molta importància no sols per a la venda directa del pagès al consumidor, sinó per tota la vida comercial de la ciutat comarcal on se celebra, la qual cobra una fesomia típica particular. Els camperols solen efectuar les seves compres i establir tota mena de contactes humans en aquests centres. Si la política franquista de concentració de mercats segueix endavant, aquestes ciutats comarcals entraran en franca decadència.

Els mercats comarcals constitueixen un mecanisme regulador de preus que frena la pujada; però això és el que molesta a les autoritats franquistes, malgrat les seves reiterades declaracions demagògiques contra la carestia de la vida. Els mercats comarcals són un obstacle per a l'obtenció de beneficis màxims per part dels intermediaris monopolistes.

La mesura ha provocat un malestar profund, exterioritzat en molts indrets, i la premsa ha hagut de fer-se'n eco. "EL CORREO CATALAN" ha escrit que "segons molts senyors del ram" MERCABARNA "tindrà un augment important de les seves operacions".

La indignació que engendren aquestes mesures originen, en contrapartida, una base més àmplia per a l'oposició contra la dictadura, un enfrontament amb el règim de nous sectors que acceleren el seu desgastament i el seu afebliment. S'observa una coincidència d'interessos entre els pagesos, els petits comerciants i els consumidors.

El nostre deure és explicar i fer comprendre l'abast d'aquestes arbitrarietats, els perjudicis que provocarà entre els afectats, i contribuir a organitzar-los i incorporar-los a la lluita contra el règim.

III reunió plenària de la Permanent de L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

AMB més de 60 participants s'ha celebrat la III reunió plenària de la Comissió Permanent de l'A. de C. Hi han assistit per primera vegada les organitzacions següents: el Partit Carlí, els Grups d'Acció Carlina (GAC), el Partit Comunista d'Espanya (marxista-leninista), el Front Revolucionari Antifeixista Patriòtic, i les organitzacions de caràcter sindical Unió Sindical Obrera i Solidaritat Obrera de Catalunya; també hi han assistit per primera vegada una nova comarca, la Conca de Barberà, i una representació més articulada del Vallès Oriental.

Es va donar a conèixer la constitució d'una relació organitzada de diversos grups no directament polítics (grups no aliniats), adherits a l'Assemblea de Catalunya, i la incorporació dels Estudiants cristians.

ELS balanços i les perspectives van ésser presidits per la concepció de la I Assemblea com a acte inicial d'una activitat destinada a estendre'n els principis a tot el poble i a suscitar el seu compromís actiu.

Així va ser com es va projectar la campanya situada sota la consigna: "PERQUÈ L'ESTATUT DEL 32". El restabliment provisional de les institucions i principis de l'Estatut del 32 com a via per a arribar a l'autodeterminació de Catalunya materialitza de forma clara la manera com entenem el restabliment de les llibertats democràtiques al nostre país enfront de tots els equívocs oberturistes.

La vigència d'aquestes institucions i principis van representar per a Catalunya l'existència d'un govern autònom i d'un parlament, situats dintre dels principis constitucionals vigents a tota Espanya i sota el control democràtic que oferien el sufragi universal, les llibertats polítiques i sindicals, el dret de vaga; i la utilització del català en l'ensenyament i en les relacions administratives en igualtat de condicions amb el castellà.

LA impulsió d'aquesta campanya com a treball de masses unitari, combinant hàbilment les possibilitats legals amb l'acció il·legal i drint noves zones de llibertat, ha de potenciar l'àmplia articulació de masses que s'estén per tota la nostra geografia i ha de fer que el pacte per la llibertat esdevingui una imposició popular irreversible.

TRIBUNA DEL LECTOR

Inaugurem aquesta secció amb alguns extractes d'una llarga carta que hem rebut del company D. Martínez, ex-secretari del C.E. de la F.O.S.I.G. de Catalunya (sindicat U.G.T.):

"En quaranta anys de vida de partit, el problema del periòdic ha estat sempre un dels més difícils (...), que els comunistes no hem sabut encara solucionar de manera realista (...), positiva (...) i justa per tal d' acabar amb la feblesa anèmica de la nostra premsa(..)

"L'experiència pràctica ens ha demostrat que (...) al cap de sis mesos la gent es cansa de llegir el mateix, repetit cent vegades, i deixa de comprar i de llegir el periòdic (...)

"TREBALL hauria de publicar, una vegada al trimestre,una pàgina d'educació ideològico-teòrica,dedicada a les joves generacions que naveguen en un confusionisme absolut (...) Si no ho fem, correm un perill greu: veure'ns demà desbordats, inundats, asfixiats, per unes masses sense orientació(...) Tenim la necessitat indefugible de seguir una política permanent de formació de nous quadres joves; Catalunya ja ha patit -més que ningú- la influència d'ideologies estèrils, alienes al marxisme-leninisme científic i creador".

★

La carta és llarga i conté altres nguits i altres idees interessants. Hem destacat sobre tot aquesta preocupació per la formació teòrica perquè ens sembla una preocupació no sols legítima, sinó urgent. Però hem de dir, com a redacció de TREBALL, que el Partit té altres instruments més aptes per a la formació ideològico-teòrica: publicacions més extenses, seminaris d'estudi, etc.; sense oblidar la "zona de llibertat" que representa avui la publicació legal de quantitats de llibres i articles d'autors marxistes,que,malgrat les seves insuficiències, faciliten la tasca educativa (i que encara aprofitem poc). Des de les pàgines de TREBALL la tasca educativa que ens proposem, si no volem ofegar el seu paper orientador en la lluita de cada dia, es limita a perseguir un rigor més elevat en les explicacions i en la manera de formular les generalitzacions i reflexions entorn dels problemes concrets i de les lluites concretes del nostre poble.

Saludem al company D.Martínez,que ens ha permès d'inaugurar aquesta TRIBUNA, i reiterem el nostre acord a la seva preocupació fonamental. Perquè la capacitat de direcció política no depèn només de la justesa de la línia política; saber dirigir vol dir saber convèncer,i saber convèncer vol dir saber explicar.

* * *

més compromisos concrets sobre TREBALL

Les primeres organitzacions en augmentar la seva demanda de TREBALL van ser -com ja vam comunicar- la Universitat i Mataró. Darrerament ens han arribat més demandes: Prat de Llobregat (20 exemplars), Sta. Coloma de Gramanet (55 ex.) i Badalona.

El Comitè Local del Partit a Sta. Coloma va celebrar una reunió especial dedicada al periòdic, en la qual, a més de prendre l'esmentat compromís de difondre 55 exemplars més, va decidir:

1) felicitar-se de les millores assolides per TREBALL;
2) col·laborar en la TRIBUNA DEL LECTOR;
3) proposar a totes les cèl.lules un pla d'extensió de la difusió, de la venda i de l'ajut econòmic;
4) traduir i publicar a l'òrgan local LIBERTAD els articles dels quals calgui una difusió més àmplia.

- possibilitats legals
- paper de les assemblees
- "concienciació" per l'acció de masses
- a la vaga general de tota la població a partir de reivindicacions elementals

aquests i altres temes són examinats a la llum de l'experiència concreta de la vaga victoriosa dels miners de Sallent-Balsareny en aquest fullet, publicat recentment com a suplement de TREBALL.